

Del 1

Åter och åter träffar vi på stora kullar av barn till imbecilla mödrar där hela skaran måste underhållas av det allmänna. Det gäller den bottensats av psykiskt undermåliga individer vars fortplantning är ett samhällsintresse att förebygga.

GUNNAR MYRDAL

Kapitel 1

AUGUSTI 2010

Någonstans i Skåne

ETT KLÖSANDE VILDDJUR rörde sig inom honom. Med låg röst upprepade han orden för sig själv.

”Jag är ingen mördare. Jag är ingen mördare.”

Han utträttade endast det som ingen annan hade vågat göra. Så var det. Han handlade rättfärdigt och den som inte begrep det var en idiot!

Han äcklades varje gång när han tänkte på det land han var född i. Som hade berövat honom den människa som han saknade allra mest. Han svalde ner den bittra smaken av svek. Men ångrade ingenting!

Den första människa han hade bestämt ödet åt, förtjänade att dö. Han var sex år då han flyttade in hos fosterfamiljen, ett medelålders par utanför Eslöv.

Mördaren som inte var en mördare log i sin ensamhet. Hitills hade allt gått enligt plan och nu var hans väntan äntligen över. Hon backade honom i detta, det visste han. Hon var en kämpe, en överlevare, en som inte tog någon skit.

Plötsligt kände han att han var redo för att slutföra sitt uppdrag, det som han påbörjat för många år sedan. Hämnden skulle släppas lös igen.

Hatet strömmade genom honom, uppfyllde honom. Han

hade försökt att hålla det inne, försökt leva ett vanligt liv. Glömma. Ibland hade han trott på en annan väg. Något slags försoning. Men inte nu.

Såret skulle öppnas och tömmas på sitt var och alla som bar på en skuld skulle stå till svars. De som trodde att de inte hade något att skämmas över, de som sov gott om nätterna, de som hade lagt allt bakom sig. Just de skulle få vara med och betala. Notan låg på bordet.

Han tänkte tillbaka på Sixten, fosterföräldrarnas hund som han rastade varje dag. Hur de gick upp och ner för Eslövs tomma gator på morgontimmarna och att hunden ville kissa på alla lyktstolpar han såg. Egentligen hade han inte haft något att klaga på. Det hade varit många fina år. Tills en dag, då fosterpappan hade kommit hem rasande, och han hade blivit uppsagd på Tetra Pak i Lund. Då började helvetet.

Först var det pojakens kinder som hade fått ta emot slagen från fosterpappans handflator. Av någon anledning skrämdes han inte av smärtan. Men när hans fostermamma blev måltavla för det allt grövre våldet, då väcktes vildjuret inom honom som han inte förmådde stoppa.

När tillfället kom tvekade han inte. Fostermamman besökte en väninna och pappan somnade som vanligt i fåtöljen efter att ha druckit sig ordentligt berusad. Han hade då gått ut till medicinskåpet i köket, mosat ihop tabletter och hållt ner dem i ett glas vatten och forcerat ner den giftiga vätskan i sin sovande fosterpappas hals. Då kroppen avlägsnats på allt levande hade han släpat ut pappan ur huset och ut till en skogsdunge en bit bort. Där kånkade han ner honom i gropen han hade grävt i förväg.

Mördaren som inte var en mördare såg på gamlingen som låg framför honom.

Även han var värd att dö, tänkte han.

Han öppnade munnen och röt åt den sovande mannen.

– Visste du att hon dog på grund av det du gjorde med henne?

*

Rösten var påträngande.

Först trodde han att han drömde. Sedan kom rösten igen. Isande kall.

– Vågorna tog honom. Hon såg sin pappa driva ut i sjön. Hur mår man efter det, tror du? Det var därför hon fick bo där. Alla svek henne!

Han försökte vända sig om och fortsätta sova, glömma mar-drömmen. Men rösten kom tillbaka, ännu starkare.

– Har du glömt vad du gjort?

Gestalten fräste ut orden så högt så det skar genom nattens friska bris tills det ekande dog ut bortom skogsdungen. Den sovande mannen öppnade sina ögon men fattade fortfarande inte.

– Mats! Dags att vakna nu!

Insikten drabbade honom som ett hammarslag. Han drömde inte. Någon pratade med honom! Och mer än det, någon visste vad han hette. Men vem?

Mats försökte få rätt på tankarna men de slingrade sig bara ut och in i varandra. Han började skrika, han skrek och skrek men nu hördes inget ekande i natten. Munnen var fasttejp. Panikslagen försökte han resa sig upp men insåg att både armar och ben var fastbundna med starka rep.

– God morgon. Hur mår gamlingen då?

Mats försökte förstå. Flackade med blicken under tiden som pulsen rusade inom honom. Han var kvar i samma vindskydd, det kunde han konstatera. Den utbrunna elden gav omgivningen ett orange ljussken då det fortfarande glödde en bit

längre bort. Igår kväll hade han slagit läger efter en hel dags vandring.

Gestalten rörde sig hastigt men kontrollerat. Drog hårdhänt i repen som satt tigt kring mannens armar och ben.

Mats kunde se ansiktet nu. Grått tunt hår, djupt sittande ögon och utmärkande kindben. Han såg stark och beslutsam ut, som om det fanns en inre kraft som gav honom den styrka han behövde.

– Låt oss prata lite, sa gestalten i en långsam ton och drog på munnen, skrattet började lågt men kulminerade i ett rytande crescendo.

Mats frös till.

Gestalten satte sig nära, och hans blick svartnade. Allt hos honom blev genast skarpt och vasst, som en nyslipad kniv.

Hjärtat klappade allt hårdare i bröstkorgen. Mats kunde inte minnas att han någonsin hade varit så vettskrämd i hela sitt liv. Inte ens när han hade fått diagnosen magcancer för några månader sedan. Han hade varit på sjukhuset dag ut och dag in men det hade inte hjälpt, metastaserna hade vuxit. Livet gick sakta ur honom och han visste att han inte skulle leva länge till. Men han ville göra en sista stor vandring och sluta med flaggan i topp.

Flera gånger hade han varit på väg att berätta för sin dotter om cancerbeskedet, senast när hon varit på besök i somras. De hade tittat på VM-finalen i fotboll där Spanien återigen blev världsmästare. Den stora snackisen hade varit vuvuzelorna som väsnades på läktaren, som störde både spelarna och tv-publiken. Han hade hållit inne sanningen. Ville inte förstöra stämningen.

– Jag kommer dra av tejen nu.

Pulsens steg ytterligare när Mats hörde gestaltens röst på nytt.

– Du pratar när jag säger att du får. Förstått?

Gestalten slet av tejen.

– Snälla, snälla ... försökte Mats få fram.

Gestalten gav honom en hård smäll över kinden och smärtan högg till i hela kroppen.

– Vad var det du inte förstod? Du säger INGENTING om inte jag vill att du ska öppna munnen! Förstått?!

Mats sa inget.

– Dåså. Vi ha en liten pratstund, du och jag. Åh, vad jag längtat efter detta. Du vet inte vem jag är och det kommer jag inte heller säga. Men jag vet vem du är och det är det viktigaste.

Gestalten spottade ur sig orden. Sedan blev det tyst och återigen hördes eldens knastrande och vindens melodi i träden.

– Har du förträngt? Jag har funderat på det. 1951! Säger det dig något?

Mats förstod inte. Var det ett årtal? 1951. Vad gjorde han då? Han hade avslutat läkarstudierna, det var han rätt övertygad om. Jo, 1947–1951 läste han på Lunds universitet. Mats stannade upp och erinrade sig något långt bak i minnesbanken.

Där. Nu kom han ihåg. Otäcka scener började spelas upp för hans inre, minnen som han trodde han hade färdigbearbetat vid det här laget.

Gestalten klev ut i skuggorna men kom snart tillbaka med något slags verktyg i handen.

– Så du minns. Duktigt, skrockade gestalten som verkade kunna läsa hans tankar.

– Då sätter vi igång!

Långsamt riktade gestalten verktyget mot Mats huvud.

– Nej, flämtade Mats och skakade förtvivlat på huvudet.

Rädslan gick över i chock och luftstrupen drog ihop sig. Då hände det. Hjärtat slutade att slå. Mats ryckte till i en häftig spasm och visste att han skulle dö.